29T 8/2010-369

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud Ostrava, pobočka v Olomouci, v hlavním líčení konaném dne 10. 6. 2010, v senátě složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Hendrycha a přísedících Bc. Lenky Obšilové a Bc. Jany Půrové rozhodl takto:

Obžalovaný

Pavel H.,

nar. xxx v xxx, bytem xxx, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici v Olomouci od 29.8.2009,

je vinen, že

dne 27.8.2009 kolem 22,00 hod. v xxx, na ulici xxx, v bytě Emílie S., nar. xxx, kde byl na návštěvě, poté, co si na ruce natáhl gumové rukavice, které s sebou přinesl, Emílii S. fyzicky napadl, když ji nejdříve dvakrát zasáhl svým elektrickým paralyzérem do zadní plochy pravého ramene a nad levý prs, a když se poškozená snažila bránit, uchopil ji za prsty pravé ruky, které ji vyvrátil, při tom ji dostal na kolena, chytil ji rukou v lokti pod krkem a dlaní druhé ruky se jí snažil zakrývat ústa, povalil ji na zem, kde v době, kdy ležela na břiše a levou tváří se opírala o podlahu, na ní sedl, či klekl a palcem své ruky jí delší dobu, s vysokou intenzitou, tlačil zejména na krkavici procházející pravou stranou jejího krku a druhou rukou jí zakrýval ústa,

Emílii S. tím způsobil zranění spočívající ve zhmoždění kůže a povrchních kožních oděrkách na pravé předně boční ploše krku, v pruhovitých zhmožděních kůže levé předně boční a levé boční plochy krku, na levém rameni a v levé lopatkové krajině v tečkovitých krevních výroncích kůže, v tečkovitých krevních výroncích sliznice nosohltanu, ve zlomenině základního článku pátého prstu pravé ruky, v ložisku tmavě červené zarudlé kůže místy charakteru kožního zhmoždění a povrchní kožní oděrky v oblasti nad levým prstem, v ložisku zarudnutí kůže a tečkovitého zhmoždění kůže na pravém rameni v povrchních kožních oděrkách kůže na nose, pravém jařmovém oblouku a na dolním víčku levého oka, v povrchní kožní oděrce a podkožním krevním výronu na levé boční ploše hrudníku, na zadní kožní řase levého podpaží a na pravém lokti v povrchní kožní oděrce na pravé tváři, na bradě vlevo a na levém prsu, v podkožním krevním výronu na bradě, v zevní části pravého obočí, nad skloubením kosti hrudní a pravé kosti klíční a na pažích a v drobných ložiscích zhmoždění kůže v oblasti beder vpravo, kdy tato poranění ji méně podstatným způsobem omezovala v obvyklém způsobu života po dobu asi čtyř týdnů,

útokem proti krku, který reálně mohl vést až k usmrcení poškozené, u ní vyvolal již stav dušení s nástupem bezvědomí, přičemž k úmrtí Emílie S. nedošlo proto, že rdoušení ukončil dříve, než dušení pokročilo do stádia, kdy již dochází ke smrti, neboť byl nucen útok přerušit a z bytu utéci přes otevřený balkón v důsledku reakce sousedů Emílie S. na její křik a volání o pomoc a také proto, že jen shodou okolností vedeným útokem nepodráždil nervové struktury povrchně lokalizované na bočních plochách krku, což mohlo vést k reflektorické zástavě srdce poškozené;

takto jednal, neboť chtěl Emílii S. usmrtit, což je zřejmé z charakteru vedeného útoku, zejména z cíleného napadení těch tělesných partií poškozené, kde se nachází orgány nezbytné pro život každého člověka, z délky trvání útoku a jeho značné razance a také z toho, že útok vedl za využití předem na místo přinesených pomůcek,

t e d y dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, přičemž jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

č í m ž s p á c h a l

pokus trestného činu vraždy podle §§ 8 odst. 1, 219 odst. 1 tr. zákona účinného do 31.12.2009,

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 219 odst. 1 tr. zákona k trestu odnětí svobody **v trvání 12 (dvanácti) roků**.

Tento trest je **n e p o d m í n ě n ý** .

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do **věznice se** zvýšenou ostrahou.

Podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zákona se obžalovanému ukládá trest propadnutí věci – paralyzéru, který je přílohou spisu KS Ostrava, pobočka Olomouc 29T 8/2010.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se poškozený Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Krajská pobočka pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště Přerov, Smetanova 9, 750 11, s uplatněným nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Důkazy provedenými v hlavním líčení byl prokázán skutkový děj popsaný ve výrokové části tohoto rozsudku.

Obžalovaný Pavel H. byl vyslechnut v přípravném řízení i v hlavním líčení.

V přípravném řízení byl v procesním postavení obviněného vyslechnut ve dvou případech, dne 30. 8. a dne 11. 11. 2009. Vždy využil svého zákonného práva a odmítl vypovídat.

V hlavním líčení Pavel H. výpověď učinil dne 12. 5. 2010. Tehdy uvedl, že kritického dne vypil asi 4 piva a dvě odlivky slivovice. Čekal na svou družku, té se ale nedočkal, domníval se, že je někde na nákupech. Protože ale družka nepřišla ani do deváté hodiny večer, vydal se k paní S. Ví totiž, že jde o kamarádku jeho přítelkyně. Sám se se S. znal asi 3 roky. Stýkali se nahodile, například jí opravoval kolo, občas jí s přítelkyní přinesli něco ze zahrádky. Paní S. mu otevřela dveře, zjistil, že jeho přítelkyně Vlaďka H. zde není. S. musel navštívit osobně, přítomnost družky si nemohl ověřit telefonicky, neboť v té době měl vybitý svůj mobil. Protože se domníval, že družka u S. skutečně bude, vzal si s sebou nějaké víno a slivovici. S. mu uvařila kafe, sedli si ke stolku a nalili si víno. Říkal si, že v hledání své přítelkyně bude pokračovat poté, co vypije kafe. Dívali se na televizi. Tehdy mu S. řekla, že H. si od ní půjčila misku od Zepteru a že ji zapírá. Hovořila v tom smyslu, že jí půjčení misky zapírá i matka H. S. byla rozlobená, nadávala, že matka H. je fúrie a jeho přítelkyně se jí začíná podobat. Říkala, že jim udělá scénu, že je pošpiní, že udělá skandál na ulici, že jim udělá ostudu. Začala sprostě nadávat. Pavel H. dodal, že to neunesl, šel to vydýchat na záchod.

Po návratu do pokoje začal S. přesvědčovat, že tomu tak není, svou přítelkyni bránil. Když se vrátil, došlo mezi ním a S. ke rvačce. Začalo to tím, že S. chtěl uklidnit, zpacifikovat. To se mu ale nepodařilo. Se S. zápasili. S. chtěl zklidnit tím, že ji položí na zem. To se mu v průběhu potyčky také podařilo, přesně ale neví, jak k tomu došlo, je také možné, že S. na zem upadla sama, když o něco zakopla. Určitě v té době S. nechtěl nějak ublížit. Držel ji na prsou, zakrýval jí ústa, aby se zklidnila. Pavel H. připustil, že mu tehdy sem tam sklouzla jeho ruka na její krk. K tomu došlo, když mu sama S. strhla ruku. Sám od sebe jí ruku na krk položit nechtěl, když se dotkl krku S., nebyl to cílený pohyb. S. se bránila, dávala mu prsty do očí, chytala jej za oděv a snažila se jej od sebe odtrhnout. Obžalovaný dodal, že neví, jak silně S. tiskl na prsou, jak silně se jí snažil zavírat ústa a neví ani to, jak silně jí tiskl krk. Možná i trochu přitlačil. Když byla S. už v klidu, udělalo se mu špatně, v minulosti měl totiž úraz hrudníku a když bývá horké počasí, má návaly a je mu na zvracení. Když byla S. v klidu, řekl si, že odejde. Pak ovšem začali na dveře bytu bouchat sousedé S. Styděl se, že S. napadl, proto oknem utekl z bytu. Tím jeho návštěva u S. skončila.

V další části své výpovědi Pavel H. upřesnil, že pokud vůči S. použil i větší sílu, souvisí to s tím, že došlo ke změně jeho těžiště, svým tělem v jistý okamžik padl trochu dopředu a tím na S. mohl i trochu víc přitlačit. Určitě to ale nebylo chtěné. Ten zvýšený tlak na S. byl výlučně důsledkem toho, že S. jej kopla, v důsledku toho přepadl. Nakolik měl ruku na jejím krku, nikdy ruku nestiskl, pokud tlačil na S., bylo to jen vahou vlastního těla. Po celou dobu tohoto konfliktu S. ležela, on sám byl vedle ní, někdy byl nad ní, protože se převalovali, jednou byl na jedné straně, podruhé na další straně jejího těla. Když se S. uklidnila, něco nesrozumitelného vykládala, neví, o co se jednalo. Pavel H. uvedl, že si nepamatuje, jestli S. byla v průběhu konfliktu v bezvědomí. Při potyčce se S.

měl holé ruce. Pokud obžaloba hovoří o tom, že si před útokem nasadil rukavice, není to pravda. Obžalovanému byl předložen paralyzér, který je přílohou spisového materiálu a který byl nalezen na místě činu. Připustil, že jde o jeho majetek. Paralyzér podle vlastního vyjádření nosíval na noční směny, nebo když šel ven večer. Paralyzér měl na vlastní obranu. Paralyzér si přinesl i do bytu S., útok tímto předmětem proti ní ale nevedl. Paralyzér mu mohl vypadnout z tašky, když odcházel z bytu S. Tehdy si totiž do tašky dával věci, které tam přinesl, tedy víno a slivovici a taška mu spadla na zem a převrátila se. Konflikt se S. proběhl v jejím obýváku. Tento pokoj má balkon, který byl otevřený, S. křičela, ví, že volala sousedku. Neví, jestli S. volala o pomoc, neslyšel, že by někdo zvenčí na křik S. reagoval.

Závěrem této výpovědi Pavel H. vyslovil lítost z toho, co se stalo. Měl totiž možnost z bytu odejít, návštěvu ukončit, ale neudělal to. Souviselo to s tím, že jej rozčílilo, jak S. sprostě nadávala na jeho družku.

Úplným závěrem své výpovědi pak Pavel H. reagoval na spisový materiál vedený OS v Břeclavi pod sp. 1T 613/85. Rozsudkem tohoto soudu ze dne 13. 11. 1985 byl Pavel H. uznán vinným trestnými činy omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1 tr. zák. a ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zákona. Tohoto skutku se dopustil tím, že dne 1. 9. 1985 kolem 15,00 hod. na účelové komunikaci mezi obcemi Nikolčice a Sitbořice v okrese Břeclav, v podnapilém stavu, napadl Marii K., kterou povalil na zem, škrtil ji a bránil jí v pohybu, čímž jí způsobil psychické trauma a pohmožděniny krku, zad a kolen, v důsledku čehož byla poškozená práce neschopná do 21. 9. 1985. Pavel H. uvedl, že tehdy došlo k situaci, kdy jel ze zábavy domů na mopedu, po cestě šla jedna paní a jak kolem ní projížděl, tak mu asi odlítl kamínek, který ji trefil. Ona začala křičet, došlo k tomu, že se chytli. Tu ženu napadl v podnapilém stavu, žádný konkrétní důvod napadení neexistoval. Tu ženu nenapadl jen proto, že se mu chtělo, reagoval na to, že mu začala sprostě nadávat. Chytli se, tu ženu neškrtil, drželi se pouze pod krkem.

Obdobně se obžalovaný k věci vyjádřil také v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 10. 6. 2010. Tehdy ke svému předchozímu odsouzení Pavel H. uvedl, že v současnosti projednávaný případ a minulé odsouzení jsou jedinými, kdy byl v konfliktu s nějakou ženou. Není pravdou, že by v případě předchozího odsouzení chtěl tu ženu znásilnit. Pokud taková skutečnost vyplývá z nějaké jeho výpovědi, protokol asi podepsal, aniž by ho četl. Není pravdou ani to, co vyplývá z jeho tehdejších výpovědí, že jinou ženou napadl již v roce 1984. Policie na něj dělala nátlak, kterému podlehl.

V tomto hlavním líčení byla jako znalkyně vyslechnuta MUDr. Petra Sejbalová, která mimo jiného uvedla, že s obžalovaným při vyšetření probírala okolnosti údajného použití paralyzéru a gumových rukavic. Své stanovisko k této problematice obžalovaný měnil. Sděloval, že gumové rukavice nosil pro svou ochranu, aby paralyzérem, který nosil, nedostal ránu. Přiznal se k tomu, že v průběhu návštěvy u S. si rukavice oblékl (v podrobnostech viz níže). Obžalovaný v reakci na to zdůraznil, že v průběhu útoku proti paní S., rukavice neměl. Připustil, že při návštěvě S. měl gumové rukavice při sobě, konkrétně v kabeli, neměl je ale na rukách. Byly to průhledné gumové rukavice. Poté, co obžalovanému byla předložena fotodokumentace zachycující část gumové rukavice nalezené v bytě poškozené, Pavel H. uvedl, že neví, jestli je nalezený útržek podobný rukavicím, které sám používal.

Dále v této výpovědi Pavel H. zdůraznil, že z bytu odcházel ještě dříve, než sousedé bouchali. Protože nemohl odejít dveřmi, odešel oknem. Jeho odchod s boucháním sousedů jistě nesouvisí. K odchodu se rozhodl sám poté, co se mu udělalo špatně. Poukázal také na skutečnost, že S. sice skutečně fyzicky napadal, ale fyzické násilí vůči němu používala i ona. Jejich konflikt se tedy dá charakterizovat tak, že se prali, začal tím, že se vzájemně žduchali.

V přípravném řízení i v hlavním líčení byla vyslechnuta také poškozená Emílie S.

Policejní orgán úkon provedl dne 17. 9. 2009. Emílie S. tehdy uvedla, že asi před čtyřmi lety poznala Pavla H. Byl to přítel její kamarádky Vlaďky H. Mezi ní a Pavlem H. nevznikl žádný kamarádský vztah, respektovala jej výlučně jako přítele své známé. V době, co se znali, ji Pavel H. navštívil asi v pěti případech, a to vždy s Vlaďkou H. V poslední době se ale stalo, že ji H. několikrát navštívil samostatně. V době jejího napadení se jednalo asi o třetí takový případ. Již při první samostatné návštěvě mu říkala, že si nepřeje, aby k ní chodil, nebylo jí to příjemné.

Dne 27. 8. 2009 Emílie S. podle vlastního vyjádření v podvečerních hodinách sledovala televizi. Kolem 20.30 u ní zazvonil Pavel H. Když se jej ptala, co chce, řekl jí, že jí přivezl nějaké věci od rodičů. Na něčem takovém nebyli domluveni, občas se ale stávalo, že H. něco přinesl. S Vlaďkou H. byli domluveni, že se setkají následující den. H. se proto ptala, proč jí ty věci nese již dnes, když to zítra mohl poslat po H. On jí sdělil, že H. není doma, poprosil ji, aby mu uvařila kávu, že je utrmácený z vlaku. Takto komunikovala s H. přes vnitřní telefon. Nakonec mu řekla, že ač nerada, mu kávu uvaří. Když H. přišel do jejího bytu vytáhl víno a nějaký tvrdý alkohol. Vypila s ním jeden pohárek vína. H. jí chtěl nalít další, to ale odmítla. Když H. přišel do jejího bytu, byl střízlivý, necítila z něj alkohol. Dívali se na televizi, bavili se spolu, ale o ničem konkrétním, byly to prázdné řeči. Za tu dobu, co u ní byl, šel H. asi dvakrát na balkon, říkal jí, že mu je špatně. Pro ni to nebylo nic nenormálního, vnímala, že je „bolestínek“. Praktická jediná závažnější věc, o které se s H. bavili, byla sedací souprava. Asi před devíti měsíci, při jedné z návštěv, se s ní H. s H. bavili, že si chtějí koupit sedačku. Nakolik ví, že H. má peníze, požádala ji přítelkyně o poskytnutí půjčky na tuto sedačku. Tato půjčka však měla být pouze fiktivní, Vlaďka zřejmě nechtěla, aby H. věděl, že má peníze. Od té doby se o sedačce nebavili, až při současné návštěvě H. přišel s tím, že už si sedačku vybrali a že kdyby mu peníze dala, mohl by svou přítelkyni nákupem sedačky překvapit. H. ale řekla, že to vše proberou při zítřejší návštěvě H. Pak se hovor stočil na jiné téma, když dodebatovali, H. odešel na záchod. V průběhu návštěvy to bylo asi už potřetí. V tomto případě se H. na záchodě zdržel déle. Tehdy mohlo být kolem 21,30 hod. Byla rozhodnuta, že po návratu ze záchodu H. řekne, aby její byt opustil.

Emílie S. dále uvedla, že před návratem H. ze záchodu seděla v křesle, zapálila si cigaretu. V tom náhle ucítila štípnutí nebo šlehnutí do zadní strany pravého ramene. Ihned vyskočila. Když se otočila, viděla H., který stál, na obou rukou měl bílé, gumové lékařské rukavice a v jedné ruce držel malý předmět černé barvy se dvěma kovovými zobáčky. Tehdy ještě nevěděla, že to je paralyzér. H. nemluvil, jen strnule stál, upravoval si rukavice, povytáhl si je nahoru. Pak ji tím paralyzérem znovu zasáhl, a to do přední části levého ramene. Když se jej ptala, co blbne, H. nijak nereagoval, nemluvil s ní, choval se klidně. Viděla, že jde proti ní, snažila se ho odstrkávat, jménem „Danuško“ volala na svou sousedku. H. ji v době, kdy k němu byla otočena zády, uchopil, jednou rukou ji držel loktem pod krkem, druhou se jí pokoušel ucpat ústa. Ruku, kterou jí zakrýval ústa, se mu snažila strhnout, při tom se sama poškrábala v obličeji. Následně zjistila, že má úplně polámané

nehty. Ani neví, jak se do popsaného držení dostala. Pamatuje si, že se jí asi třikrát podařilo zajet svými prsty H. do očí. Registrovala, že se H. intenzivně potí. Když ji loktem držel pod krkem, hrdlo jí nesvíral, zápasili spolu. Emílie S. dodala, že pak si vybavuje, že ležela na zemi, jak se tam ale dostala, neví. Má totiž výpadky paměti, některé okamžiky konfliktu si vůbec nedokáže vybavit. Nedokáže ani určit, jak dlouho konflikt trval. Na zemi ležela na břiše, levou tvář měla na koberci. Neví, zda H. tehdy seděl, nebo klečel, rozhodně v tom okamžiku byl ale na ní, palec své ruky jí držel na krkavici na pravé straně jejího krku. Palcem tlačil, co nejvíce to šlo. V tom okamžiku nemohla vydat ani hlásku. Nemohla ani pořádně dýchat, snažila se bránit, znovu se mu pokoušela zajet rukou do očí, její obrana ale úspěšná nebyla, a to i vzhledem k tomu, v jaké byla poloze. V době, kdy již nemohla dýchat, slyšela sousedku, jak na ni volá. Dále už ale neví nic, registruje až nějaké hlasy v jejím bytě. Slyšela, jak někdo říká, že je snad ožralá, když tomu hlasu chtěla oponovat, zjistila, že nemůže vůbec mluvit. Chtělo se jí na velkou. Když již byla při sobě, zjistila, že se v obývacím pokoji pokálela. Dobelhala se na záchod, v tom okamžiku přijeli i lékaři.

Emílie S. se v této výpovědi znovu vrátila ke způsobu, kterým ji Pavel H. napadl. Na krkavici jí H. přiložil palec asi své pravé ruky, rukou se přitom opíral plnou svou váhou. Svou druhou ruku měl na jejích ústech a bránil ji v tom, aby mohla křičet. H. ji tedy neškrtil tak, že by jí dal ruce na krk, že by jí tiskl hrdlo a tak jí bránil dýchat. K tomu vůbec nedošlo. Pokud jí hrdlo stiskl, došlo k tomu v průběhu zápasu, kdy ji držel loktem pod krkem. Když ležela na zemi, opravdu jí pouze tiskl krkavici a měl ruku na jejích ústech. Když uslyšela sousedku, jak ji volá jejím jménem, odpadla. Neví, zda byla v bezvědomí, každopádně ale nevnímala dění kolem sebe. Proto ani neví, kdy H. odešel z jejího bytu. Kromě popsaného v době návštěvy mezi ní a H. k ničemu nedošlo. Nestalo se ani nic, co by mohlo zavdat příčinu jeho útoku vůči ní. Později zjistila, že v bytě chybí pohárek, ze kterého H. pil víno, chyběl také hrnek, ze kterého pil kávu a chyběl také alkohol, který přinesl.

Emílie S. také vypověděla, že po útoku H. měla pohmožděný krk, který ji bolel, asi dva dny nemohla polykat tuhou stravu, špatně se jí mluvilo, přeskakoval jí hlas, mluvila chraplavě. Asi tři dny poté ji začala bolet hlava na konci lebky u přechodu ke krční páteři, to cítí i v současnosti. Měla oteklou pravou ruku, kterou jí dali do dlahy, neboť zjistili, že má zlomený malíček. Asi po pěti dne, bylo to dne 1. 9. 2009, jí lékaři dali do dlahy levou ruku, naopak jí sundali dlahu z pravé ruky. Pokud jde o zranění na levé ruce, to musela utrpět během útoku H., protože po něm ji bolela i šlacha na zápěstí levé ruky. Domnívala se, že má něco se šlachou, měla tam otok, nenapadlo ji, že by se mohlo jednat o zlomeninu. Dne 28. 8. 2009 jí byla vystavena pracovní neschopnost, která trvala i v době výslechu. Kromě pohárku na víno a hrnku na kávu se jí z bytu neztratily žádné věci. Nezjistila, že by se jí někdo přehraboval v jejích věcech. Pokud při ohledání místa byly zjištěny otevřené dveře nějakých skříní, ty se otevírají v podstatě samy od sebe, pokud v obývacím pokoji byla povytažena nějaká zásuvka, jde o konstantní stav, zásuvka totiž nejde zavřít. V žádném případě nebyly v bytě poházeny nějaké věci v důsledku činnosti jiné osoby.

Emílie S. v průběhu tohoto výslechu vyslovila přesvědčení, že při útoku Pavla H. jí šlo o holý život. Kdyby nebylo sousedek, které zavolaly pomoc, už by tu asi nebyla. Pro jednání H. nemá vysvětlení, ještě v době, kdy ho viděla poprvé s rukavicemi a paralyzérem si myslela, že je to hloupý žert. Když ale dostala paralyzérem podruhé, pochopila, že už nejde o žádnou srandu. Předchozí návštěvy Pavla H., tedy ty návštěvy, kdy u ní byl sám, proběhly normálně, bavili se o banálních věcech. O svém napadení se bavila s Vlaďkou H., ta rovněž nedokázala pochopit, co se stalo.

Ve výslechu Emílie S. policejní orgán pokračoval dne 24. 11. 2009. Poškozená tehdy uvedla, že se dostavila na policii, aby upřesnila svoji výpověď ze 17. 9. 2009. Po tomto výslechu se jí totiž vybavily ještě některé další skutečnosti, které je nutno uvést. Ještě v době, kdy v průběhu útoku Pavla H. stála a snažila se mu zajet prsty své ruky do očí, ji H. uchopil za prsty pravé ruky, šlo právě o ty prsty, kterými chtěla zasáhnout jeho oči. Uchopil ji nejméně za malíček a prsteníček, možná i za prostřední prst a tyto prsty jí zvrátil dozadu, úplně jí je převrátil a tím ji dostal na kolena. Právě v okamžiku, kdy ji tímto způsobem dostal na kolena, jí H. nasadil zmíněnou kravatu a mrskl s ní proti závěsu. Svědkyně poznamenala, že ještě v době tohoto výslechu byla v pracovní neschopnosti. Vybavilo se jí, že H. s ním mrskl opakovaně, při tom druhém odhození utrpěla modřinu na levé paži.

Závěrem této výpovědi poškozená uvedla, že po útoku Pavla H. je její psychický stav dobrý, možná je vůči jiným lidem poněkud nedůvěřivější, v souvislosti s útokem však nebere žádné léky typu antidepresiv apod.

Obdobně projednávanou událost Emílie S., v hrubých rysech, popsala také v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 12. 5. 2010. Rovněž v průběhu tohoto úkonu zdůraznila, že jí šlo o holý život, Skutečnost, že přežila, i v této výpovědi spojovala se zásahem svých sousedů. Protože v přípravném řízení svědkyně vypovídala podrobněji, byla tato výpověď přečtena. Svědkyně potvrdila, že čtené je přesnějším popisem sporné události.

Dále Emílie S. v hlavním líčení uvedla, že ani větší časový odstup od útoku Pavla H. ji nepřivedl k myšlence, co mohlo být motivem jeho jednání. Nevěří tomu, že by jeho jednání bylo motivováno sexuálně, spíše by možná souhlasila s tím, že se H. chtěl zmocnit nějakých jejích věcí. Jeho útok vůči sobě však nechápe.

V hlavním líčení poškozená připustila, že má nádobí značky Zepter, měla i nějakou misku, kterou půjčila Vlaďce H. Je fakt, že H. jí misku nevrátila, byť tvrdila opak. Právě H. jí potvrdil, že miska je u nich. K této diskuzi ale došlo dobře před třemi roky. Toho dne, kdy ji H. napadl, s ním však tuto problematiku vůbec neřešila. Není pravdou, že by nadávala na jeho družku, nebo její matku, na H. nebyla sprostá. Poškozená odmítla, že by mezi ní a H. došlo k jakékoliv neshodě, která by mohla jeho útok vysvětlovat. Vyslovila předpoklad, že H. měl útok předem naplánovaný, protože kdo na návštěvu přichází s gumovými rukavicemi a paralyzérem. Po útoku H. ve svém bytě našla kus rukavice, který předala policii. Pokud H. tvrdí, že při konfliktu žádné rukavice neměl, není to pravda. Právě nasazené rukavice ji velmi šokovaly. Když byl Emílii S. předložen paralyzér zajištěný na místě činu, připustila, že to může být předmět, kterým byla napadena. Pokud obžalovaný popírá, že by ji paralyzérem napadl, opět to není pravda. Byla vyšetřena v Olomouci na soudním lékařství, výsledek prohlídky to potvrzuje. Paralyzérem ji nenapadl nikdo jiný a prohlídkou jejího těla zjištěné zranění si nezpůsobila sama. Nemá jediný důvod si vymýšlet, jak útok proběhl.

V hlavním líčení svědkyně uvedla, že na krkavici ji obžalovaný tlačil až v konečné fázi napadení. Emílie S. byla seznámena s obhajobou obžalovaného, že jí cíleně krk netiskl, nerdousil ji a pokud se jeho ruka dostala na její krk, stalo se tak v rámci její sebeobrany. Tuto verzi poškozená kategoricky odmítla, zdůraznila, že není pravdivé tvrzení obžalovaného, že by klečel vedle ní, byl na ní celou váhou svého těla. K situaci, že by jej v rámci sebeobrany kopla a tím se změnilo jeho

těžiště, což mělo vést k intenzivnějšímu tlaku na její krk, nedošlo. Na krkavici jí tlačil palcem své ruky a i kdyby k popisovanému kopnutí došlo, nic by to na této situaci neměnilo. Ten tlak na její krkavici byl naprosto záměrný. Je pravdou, že mnohé věci si neuvědomuje, ten prožitek ji blokuje. Ještě dnes ale vnímá chlad a klid, který z obžalovaného v té době čišel. Svědkyně dodala, že si neuvědomuje, že by jí obžalovaný při útoku zakrýval i nos. Také v hlavním líčení svědkyně vypověděla, že jí obžalovaný převrátil prsty ruky, vyslovila předpoklad, že s klouby na této ruce bude mít problémy až do konce života. Mnohé detaily si nepamatuje, jistě však ví, že když ležela na zemi, jednou rukou, a to levou, jí obžalovaný fixoval hlavu a pravou tlačil na krkavici. Pokud jde o dobu, kdy stáli, si nedokáže vybavit, kterou rukou jí zakrýval ústa, zřejmě to ale nebyla ta, kterou ji držel pod krkem. Zřejmě mu ale strhávala pravou ruku. Je těžké si takové momenty vybavit, protože bojovala o život. Svědkyně v hlavním líčení odmítla námitku obhájkyně, že bylo technicky nemožné, aby za situace, kdy ležela na břichu, zajížděla obžalovanému rukou do očí. Je fakt, že na obličej obžalovaného dosáhla, do očí se ale netrefila, protože se obžalovaný zakláněl dozadu.

Jako svědci byli především vyslýcháni sousedé Emílie S.

Dana B. byla policejním orgánem vyslechnuta dne 17. 9. 2009. Vypověděla, že přímo sousedí s bytem Emílie S., sousedí i jejich balkony, které jsou odděleny jen větrolamem. Mají spolu dobré vztahy. Dne 27. 8. 2009 večer byla doma společně s manželem a vnukem. Nezaznamenala nic, co by vybočovalo z normálu. Kolem 21.45 hod. za ní přišel manžel, který se v pokoji díval na televizi. Sama v té době byla s vnukem v ložnici. Manžel se jich po příchodu dotazoval, proč volají o pomoc. S vnukem se tomu zasmáli a šli se podívat na balkon, co se děje. Manžel totiž zmíněné volání měl slyšet právě z tohoto místa. Na balkoně slyšela další sousedku Ž., která bydlí nad S., Ž. jí říkala, že se v bytě u S. něco děje, že ji tam snad někdo morduje. Když se potom soustředila, sama z bytu S. slyšela nějaké zvuky, jejich charakter nedokáže popsat, nebylo to volání o pomoc, neslyšela ani žádné hlasy. Pokud by ji na to neupozornila Ž., ničeho by si nevšimla. Sama začala na S. volat jejím jménem. Viděla, že S. má otevřené dveře na balkon, že hraje televize a že se u ní svítí. Protože se S. neozvala, šla na chodbu, zvonila na ni a bouchala na její dveře. Nic se ale neozývalo. Proto se vrátila na balkon, kde jí Ž. znovu řekla, že se tam něco dělo. Proto zavolala policii. Sama žádný pohyb na balkoně S. nezaznamenala. Policie přijela brzy, pustila je na jejich balkon, kvůli větrolamu se ale policistům nepodařilo dostat na balkon paní S. Tehdy další soused K., který bydlí ve vedlejším vchodě, policistům říkal, že se někdo snažil vyskočit z okna bytu paní S. Sama ale nic takového neviděla. Policisté se nakonec do bytu Emílie S. dostali přes balkon souseda K. Tím pro ni záležitost, alespoň pro tento den, skončila.

Dana B. dále uvedla, že o události se v následující době několikrát bavila se samotnou Emílií S. Dozvěděla se od ní, že na návštěvě u ní byl jistý Pavel, což byl přítel její kamarádky. S. říkala, že seděla a ten Pavel ji z ničeho nic zezadu napadl. Cítila bolest od paralyzéru, ukazovala přitom na svá záda. Říkala, že ji zarazily bílé rukavice, které Pavel měl na rukách a zarazil ji také paralyzér, který měl v ruce. S. hovořila o tom, že jí Pavel zacpával ústa, dal jí tzv. kravatu a když se dostala na zem, Pavel jí opět zakrýval ústa a druhou rukou jí tlačil na krkavici. Říkala, že poslední, co slyšela, bylo její jméno. Z minulosti ví, že S. toho Pavla „nemusela“, bylo jí nepříjemné, když ji navštívil.

Obdobně tato svědkyně projednávanou událost popsala v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 12. 5. 2010. Dodala, že S. je klidný soused, nikdy nezaregistrovala, že by po někom

řvala, resp. že by byla sprostá. Hlas zvýšila prakticky jen za života jejího bratra, se kterým zřejmě byly problémy. Zná H., ví, že S. s ní kamarádila, ví, že spolu měly dobré vztahy.

Jako svědek byl vyslechnut Bohuslav B. Policejní orgán úkon provedl dne 17. 9. 2009. Svědek uvedl, že dne 27. 8. 2009 večer byl doma, díval se na televizi v obývacím pokoji. Tento pokoj přímo souvisí s bytem Emílie S. Tehdy v obývacím pokoji měli otevřenou tzv. ventilačku. Okolo 22,00 hod. slyšel nějaký hlas, který volal o pomoc. Nedokázal určit, odkud ten zvuk jde domníval se, že zdrojem tohoto zvuku mohou být jeho vnuci, stávalo se totiž, že se občas spolu i perou, a ten mladší z nich někdy při tom volal o pomoc. Zjistil ale, že tentokrát nikdo z vnuků o pomoc nevolal. Manželka vyšla na balkon, od sousedky Ž. zjistila, že se něco děje u S. Společně s manželkou zvonili a klepali také na dveře bytu paní S., nikdo ale neotevřel. Osobně nezaregistroval, že by někdo odcházel z bytu Emílie S. Na místo přijela policie, která se do bytu S. dostala přes balkon souseda K. z vedlejšího vchodu.

Také Bohuslav B. v hlavním líčení dne 12. 5. 2010 vypovídal totožně jako v přípravném řízení. Zde již zvuk, který zaslechl, spojoval s otevřenou ventilačkou v obývacím pokoji.

Jako svědkyně byla vyslechnuta Anna Ž. Policejní orgán úkon provedl dne 18. 9. 2009. Svědkyně uvedla, že bydlí nad bytem Emílie S., s touto sousedkou má dobré vztahy. Dne 27. 8. 2009 ve večerních hodinách sledovala televizi ve svém obývacím pokoji. Měli otevřené balkónové dveře. Kolem 22,00 hod. slyšela doslova šílený řev, působilo to na ni dojmem, že někdo do někoho bodá a oběť trpí. Ten řev šel od balkónových dveří, tedy z venkovních prostor. Bavili se o tom s manželem, který vyslovil domněnku, že asi opět řvou cigáni z protější herny. Protože křik trval, vyběhla na balkon a zjistila, že jde z bytu paní S. Bylo zřejmé, že u ní někdo je a že ji někdo musel napadnout. Svědkyně uvedla, že slyšela, jak Emílie S. křičí o pomoc a volá svou sousedku B. Její hlas byl přidušený, přerývaný, jako kdyby už křičet ani nemohla. Bylo slyšet chrčení a hluk jako kdyby se posouval nábytek, jakoby se v bytě odvíjel nějaký boj. Anna Ž. dále uvedla, že zaregistrovala, že je někdo na balkoně u sousedů B. Paní B. jí říkala, že osobně nic neslyšela. Když ji žádala, ať zavolá policii, dívala se na ni nevěřícně B. sama se snažila S. kontaktovat, mimo jiného zvonila i u dveří jejího bytu, nikdo však neotevřel. Na místo pak rychle přijela policie i záchranka. Další soused K. říkal, že viděl nějakého chlapa, jak skákal z ložnice paní S.

Obdobně svědkyně vypovídala v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 12. 5. 2010. Svědkyně zopakovala, že slyšela hrozný křik, trvalo to několik minut. Emílie S. na ni působí dobrým dojmem. Osobně si nedovede představit, že by tato sousedka mohla někomu sprostě nadávat. Kritického dne ostatně ani neslyšela nic, co by nasvědčovalo nějaké hádce. Slyšela pouze řev. Po celou dobu bylo slyšet jen ženský hlas, mužský hlas, či dokonce nějakou hádku, neslyšela.

Jako svědek byl vyslechnut František K. V přípravném řízení se tak stalo dne 25. 9. 2009. František K. tehdy uvedl, že bydlí v domě, který bezprostředně sousedí s domem, kde žije Emílie S. Dne 27. 8. 2009 bylo horko, měl otevřené balkónové dveře, zdržoval se ale v jiné místnosti. V době, kdy již byla tma, určitě již bylo po 22,00 hod., slyšel, jak jde zvenku křik. Domníval se, že ten řev pochází z hospody, která je naproti. Nejdříve tomu nevěnoval pozornost, ale když ten křik trval delší dobu, vyšel na balkón. Křičela žena, která volala „Dano“. Viděl, že ob jeden balkón je na balkóně paní B. Od paní S. se nikdo neozýval, nakolik se u ní svítilo. Protože už nebylo nic slyšet, rozhodl se, že se podívá z okna svého bytu, které je situováno na opačnou stranu, do jiné ulice,

než balkón. Jeho okno sousedí s oknem Emílie S. Když nahlížel do okna této sousedky, viděl, jak z tohoto okna trčí ruka, která držela igelitovou tašku bílé barvy. Za chvíli se vynořila i hlava, poznal, že se jedná o muže. Když jej ten muž uviděl, okamžitě se schoval. Svědek uvedl, že sám se vrátil na balkón, po chvíli přijela policie. Ta se nejdříve pokoušela dostat se do bytu Emílie S. z balkónu paní B., protože se jim to nepodařilo, do zmíněného bytu nakonec vnikli přes jeho balkón. Pokud ví, policisté našli Emílii S. v jejím bytě, a to v bezvědomí. Osobně neviděl, že by z bytu poškozené někdo vyskakoval. Svědek dodal, že v době, kdy slyšel křik, z bytu Emílie S. registroval ještě rány, jako kdyby někdo bouchal do zdi. Šlo o tlumené údery. Poté, co křik ustal, byl v bytě Emílie S. absolutní klid.

Také František K. projednávanou událost popsal v hlavním líčení dne 13. 5. 2010 podobně jako v přípravném řízení. Dodal, že ten křik nebyl přirozený.

Jako svědci byli vyslechnuti policisté, kteří byli přivoláni na místo činu.

Tomáš M. byl policejním orgánem vyslechnut dne 16. 9. 2009 a uvedl, že je služebně zařazen v tzv. skupině služební kynologie v Přerově. Kritického dne měl noční službu. V průběhu služby byl vyrozuměn, že z jednoho bytu na xxx ulici č. xxx, se ozývá volání o pomoc. Společně s kolegy jel na udané místo. Již si nepamatuje, kolik bylo hodin, na místo se ale dopravili rychle, je totiž jen krátce vzdáleno od obvodního oddělení. Předmětný byt se nacházel v prvním patře. Svítilo se v něm. Dveře od balkónu zmíněného bytu byly přivřené. Po příjezdu se kontaktovali se sousedy. Když přijeli na místo, v bytě již byl klid, nikdo se neozýval. Do bytu se dostali přes balkón jednoho ze sousedů. Sousedé je také informovali, že se z bytu někdo pokoušel vyskočit z okna. Do bytu šel společně s kolegou P. Když vešli dovnitř, zjistili, že naproti oknu, asi 3 metry od balkónových dveří ležela na zádech žena, která těžce dýchala. Žena nekrvácela, měla otevřené oči, ale vůbec nereagovala na to, co jí říkal. S kolegou prohledali byt, zjistili, že nikdo jiný se zde již nenachází. Dveřmi pak do bytu pustili další policisty. Žena v průběhu doby pomalu přicházela k sobě, postupně začala i odpovídat na položené otázky. Žena zpočátku nesrozumitelně říkala, že byla napadena svým známým Pavlem. Říkala, že to je přítel její kamarádky, postupně jim podala jeho popis. Žena mluvila pouze o tom, že byla napadena, přesný způsob napadení nezmiňovala. Tomáš M. vypověděl, že si všiml, že ta žena, když ležela na zemi, měla pod nohama elektrický paralyzér. Na místo přijeli lékaři, stav ženy se postupně zlepšoval. Ze začátku ta paní komunikovala obtížně, mluvila totiž potichu a chraplavě. To se časem měnilo k lepšímu. Svědek uvedl, že celá záležitost pro něj skončila prakticky tím, že se následně neúspěšně pokoušel dopadnout pachatele. Žena, kterou v bytě nalezli, byla evidentně v šoku, necítil z ní žádný alkohol.

Protokol o výslechu svědka Tomáše M. pořízený v přípravném řízení byl za splnění zákonných podmínek přečten v hlavním líčení dne 12. 5. 2010.

Michal P. se podílel na prohlídce bytu poškozené společně s Tomášem M. Když byl vyslýchán policejním orgánem dne 16. 9. 2009, situaci popsal totožně jako jeho kolega.

V hlavním líčení dne 12. 5. 2010 pak tento svědek dodal, že neviděl, že by někdo z bytu prchal. Na ženě, byť se její stav postupně zlepšoval, bylo vidět, že je omráčená, nebyla schopna mluvit, byla mimo. Měla pěnu u úst. Když začala přicházet k sobě, byla potom už vícemluvná. Poškozená na tom objektivně byla špatně, její stav, ve kterém ji našli, odpovídal tomu, co říkala.

Poškozená se tehdy nezmiňovala o nějakých gumových rukavicích, současně je ale také pravda, že s ní situaci blíže nerozebírali. Pokoj, kde poškozenou našli, byl rozházený, působilo to dojmem, že někdo něco hledal.

Jako svědkyně byla vyslechnuta družka obžalovaného Vladislava H. V přípravném řízení, dne 18. 9. 2009, uvedla, že její vztah s Pavlem H. trvá přibližně 4 roky. Poslední 3 roky již žili ve společné domácnosti. Pavla H. vnímá jako hodného, příjemného a nekonfliktního člověka. Pavla H. v průběhu doby seznámila se svou přítelkyní Emílií S. Emílii S. společně s H. za uvedené období navštívili asi v pěti případech. S. brala H. jako jejího přítele, nebavili se o tom, jaký má na H. názor. Nemyslí si, že by mezi H. a S. někdy bylo něco bližšího. Vladislava H. dodala, že neví, jak Pavel H. trávil den 27. 8., resp. 28. 8. Naposledy spolu byli v kontaktu dne 26. 8.2009, kdy volal, že je u rodičů. To ji překvapilo, neboť měl být někde za prací. Ve čtvrtek dne 28. 8. 2009 Pavlu H. volala, to jí ale telefon nebral (*omyl svědkyně, či překlep v protokole, že 28.8. 2009 bylo ve čtvrtek, objektivně jde o páteční datum - poznámka předsedy senátu*). Poslala mu sms zprávu, která nebyla doručena. Pak už mezi nimi k dalšímu kontaktu nedošlo a už se ani neviděli. Svědkyně dále uvedla, že u Pavla H. nikdy neregistrovala, že by měl paralyzér a neviděla také, že by u sebe nosil gumové rukavice bílé barvy. Pouze kdysi v minulosti jí sdělil, že si paralyzér koupil, neví ale, proč tak učinil. Mohlo to souviset s tím, že v té době pracoval v okrajových částech Brna a zřejmě se necítil bezpečně. Za dobu jejich soužití se nikdy nestalo, že by ji Pavel H. fyzicky napadl, nebo že by fyzicky napadl někoho jiného. Společně žili i s její matkou, H. se s ní občas pohádal, ale nikdy to nešlo nad rámec běžných hádek. Pokud jde o jejich sexuální život, ten považuje za normální, zřejmě vyhovoval oběma. Nikdy si nevšimla, že by H. v této oblasti měl nějaké zvláštní představy, či požadavky. Není jí známo, že by se H. v minulosti léčil na psychiatrii, neměl problémy s konzumací alkoholu. Nikdy si u něj nevšimla, že by měl nějaké psychické problémy, choval se stále stejně. Emílii S. zná více než 15 let, jsou kamarádky. Před incidentem se naposledy viděly dne 25. 8. 2009. Byly domluvené, že dne 28. 8. ji navštíví společně s Pavlem H. K tomu ale již nedošlo. S Emílií S. byla v kontaktu poté, co dne 27. 8. , po ošetření v nemocnici, se vrátila domů. Tehdy u ní zůstala až do rána dalšího dne.

V hlavním líčení byla Vladislava H. vyslechnuta dne 13. 5. 2010. Svědkyně vypovídala shodně jako v přípravném řízení. Mimo jiného také uvedla, že s obžalovaným je v kontaktu i v době, kdy vykonává vazbu. Navštěvuje ho, občas si také píší. Nikdy se s ním nebavila o tom, co se stalo, on sám jí nic neřekl. Ji samotnou to zajímalo, ptala se jej na to, on jí však k tomu nikdy nic neřekl. Svědkyně připustila, že Emílie S. vlastní nádobí značky Zepter. Popřela však, že by jí někdy nějakou část tohoto nádobí zapůjčila. Půjčila jí pouze misku, kterou jí vrátila. Ví, že S. se jí ptala, jestli tu misku ještě nemá, v té době ji ale skutečně již neměla. Vladislava H. vypověděla, že ví o tom, že S. nechtěla, aby ji její druh navštěvoval osamoceně. Druh jí řekl, když u S. byl, neví, proč tam za ní byl. Druh jí to vysvětlil tak, že jí tam donesl buď víno, nebo brambory apod. Neví, proč šel druh za S. kritického dne. S. jí řekla, že tehdy ji H. napadl, škrtil ji, až ztratila vědomí. Nejdříve tomu nevěřila, pak začala pochybovat a následně uznala, že to tak mohlo být. Nakolik se snažila od druha zjistit, k čemu tam došlo, on s ní na toto téma nekomunikuje. Neví nic o tom, že by měl druh podobný incident spáchat i v minulosti. Svědkyně také uvedla, že paralyzér, který druh vlastnil, u sebe nikdy nenosil, například, když šli ven, tak ho u sebe nemíval. U druha nikdy neviděla gumové rukavice. Svědkyně připustila, že ohledně zakoupení sedačky platí verze S., se kterou v průběhu hlavního líčení byla seznámena. Dále svědkyně vypověděla, že S. zažila, když byla naštvaná, tehdy sprostá a vulgární nebyla. Dovede si ale představit, že by v případě nějaké impulsivní reakce

sprostá být dokázala. Svědkyně závěrem své výpovědi připustila, že v minulosti se stalo, že ji Pavel H. hledal u Emílie S.

Jako svědkyně byla vyslechnuta Romana P. Policejní orgán úkon realizoval dne 18. 9. 2009. Romana P. vypověděla, že dne 27. 8. 2009 se kolem 22,00 hod. nacházela poblíž železničního nádraží v Přerově, kde před jedním barem čekala na svého přítele. Byla sice už tma, ale ulice na tomto místě byla dobře osvětlena. Dívala se směrem k panelovému domu, který v tom místě stojí. Najednou viděla, jak z jednoho okna vyskočil nějaký chlap s igelitkou v ruce. Muž dopadl na zem a šel rychle směrem k nádraží. Zaujalo ji, že muž byl celý mokrý, jako by spadl do vody. Měl mokré oblečení i ruce.

Svůj poznatek Romana P. demonstrovala i při prověrce výpovědí dne 6. 10. 2009 (viz. č.l. 265).

Protokol o výslechu z přípravného řízení i protokol o prověrce výpovědi byli jako důkaz, za splnění zákonných podmínek, přečtením provedeny v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 10. 6. 2010.

V tomto hlavním líčení byl také přečten protokol o výslechu svědka Xuan H. C. Tento svědek byl vyslechnut policejním orgánem dne 25. 9. 2009 a uvedl, že provozuje hernu Orion v Přerově. Jeho herna stojí asi 50 metrů od domu, ve kterém bydlí Emílie S. Ve večerních hodinách dne 27. 8. 2009 viděl, jak nějaký muž menší postavy vyskakuje z jednoho z oken. Situaci nevěnoval zvláštní pozornost, proto se k věci nemůže blíže vyjádřit.

Soud jako důkaz provedl celou řadu znaleckých posudků.

Znalci z oboru zdrav**otnictví, odvětví psychiatrie a klinická psychologie** se zabývali duševním stavem obžalovaného. Dospěli k závěru, že obžalovaný netrpí duševní chorobou ve vlastním slova smyslu, tedy psychózou. Tak tomu bylo i v kritické době. Pokud platí údaje uvedené obžalovaným, v době, kdy měl vést útok proti Emílie S., se mohl nacházet maximálně ve stavu lehkého stupně prosté opilosti. Rozpoznávací a ovládací schopnosti obžalovaného mohly být v kritické době sníženy, snížení se mohlo blížit až snížení podstatnému, o podstatné snížení se však ještě nejednalo. K negativnímu ovlivnění obou schopností došlo v výlučně důsledku prosté opilosti, tedy stavu, do kterého se obžalovaný přivedl sám. Motivační proces jednání obžalovaného z psychiatrického hlediska kromě intoxikace alkoholem nebyl infiltrován žádnými patologickými fenomény. To platí i z psychologického hlediska. Na jednání, kterého se obžalovaný měl dopustit, nepochybně měla vliv specifická struktura jeho osobnosti. Nakolik je osobnost obžalovaného anomálně strukturovaná, tato skutečnost neměla negativní dopad na jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti. Podle znalců obžalovaný disponuje i možností silového, agresivního sebeprosazení, když tento princip není dominantní, převažující, nemá charakter patologické determinace. Vývoj osobnosti Pavla H. je v podstatných rysech již ukončen, nelze očekávat žádné výrazné změny v tomto směru. Znalci dospěli k závěru, že z forenzně psychiatrického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě pro společnost nebezpečný, proto nenavrhli ochranné léčení. Resocializaci v konkrétním případě nelze hodnotit jako zcela bezproblémovou. To souvisí především s tím, že u obžalovaného byl znalci zjištěn nepatrně zvýšený potenciál kriminální

recidivy. Z dlouhodobého hlediska je u Pavla H. patrna nepřizpůsobivost, znalci konstatovali také jistou rezistenci vůči v minulosti realizovaným opatřením.

Obdobně znalci posudek podali v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 13.5.2010.

V hlavním líčení znalec z odvětví psychiatrie vysvětlil, že pokud v písemném vyhotovení posudku hovoří o možnosti snížení ovládacích a rozpoznávacích schopností, které se blížilo až snížení podstatnému, souvisí to s nedostatkem informací, které měli ohledně alkoholu, který obžalovaným měl být požit. Pokud výpovědi poškozené i obžalovaného ukazují na menší ovlivnění alkoholem v kritické době, logicky je na místě závěr o pouze lehké ebrietě a tedy jen lehkém ovlivnění ovládacích a rozpoznávacích schopností. Tento znalec dodal, že měl při zpracování posudku veškerý dostupný materiál. Registruje tedy i předchozí trestní věc, která proti Pavlu H. byla vedena a zná závěry znaleckého posudku, který zde byl vypracován. Vyloučil, že by aktuální posudek jen mechanicky navázal na závěry, ke kterým znalci dospěli při prvním vyšetření obžalovaného v roce 1985. Je zřejmé, že pokud se obžalovaný dopustil jednání, které předpokládá obžaloba, mohou existovat pochybnosti o motivu, který jej k tomu vedl. To souvisí s tím, že při vlastním vyšetření nejdříve o žádném motivu nehovořil, potom přišel s tím, že mezi ním a poškozenou došlo ke konfliktu. Samozřejmě základní otázkou je, nakolik pravdivě obžalovaný tuto situaci popisuje. Psychiatr ani psycholog nemá prostředky, kterými by mohl objektivizovat věcnou správnost tvrzení vyšetřované osoby. Jednání, kterého se obžalovaný měl aktuálně dopustit, lze považovat za poněkud divné, zejména pak v kontextu s dřívějším útokem, při vyšetření ale nezjistili nic patologického. Z psychiatrického hlediska neexistuje nějaký další typ vyšetření, který by mohl přispět k objasnění věci.

Znalec z odvětví psychologie v hlavním líčení upřesnil, že jestliže v písemném vyhotovení posudku je řeč o tom, že jednání obžalovaného mohlo vycházet z jeho specificky strukturované osobnosti, specifičnost je zde chápána jako jistá odlišnost jednotlivce. V případě obžalovaného touto odlišností je jeho nezralost v pravděpodobně ve spouštěcím modelu konfliktu muž - žena. Dochází k deliberaci jeho jednání vlivem alkoholu. Individuálních charakteristik obžalovaného je však více. Písemné vyhotovení posudku například zmiňuje vyšší míru jeho nevyrovnanosti, nestability, omezení schopnosti odolávat vnějšímu, či vnitřnímu tlaku a podobně.

Na Pavla H. byl ještě v přípravném řízení vypracován také znalecký posudek z oboru **zdravotnictví, odvětví sexuologie.** Podle tohoto posudku je Pavel H. heterosexuálně motivován. Při vyšetření na PPG byla zřejmá preference somatosexuálně vyzrálé ženy. Také znalkyně z odvětví sexuologie poukázala na skutečnost, že psychosexuální a zejména psychosociální vývoj Pavla H. byl retardován oproti průměru jeho věkové kategorie. Lze již hovořit o psychosexuální nevyzrálosti. Nejedná se však o sexuální deviaci, jde o vývojovou odchylku, která se projevuje sexuální nevyhraněností, nikoli nezdrženlivosti. Znalkyně z odvětví sexuologie dovodila závěr, že jednání, kterého se Pavel H. měl dopustit, nemělo podle dostupných údajů sexuální motivaci, ale vycházelo z jeho specificky strukturované osobnosti. V tomto směru se plně ztotožnila se závěrem, ke kterému došli znalci z odvětví psychiatrie a klinické psychologie.

V hlavním líčení byl tento posudek podán dne 10.6.2010, a to v naprosté shodě s písemným vyhotovením. Znalkyně dále vypověděla, že s obžalovaným při vyšetření probírala otázku paralyzéru a gumových rukavic, svá sdělení, jak zjistila ze spisového materiálu, nebo jak

registrovala sama z jeho vyjádření, měnil. Jí obžalovaný sděloval, že gumové rukavice použil proto, aby paralyzérem, který měl u sebe pro svou ochranu, nedostal ránu. To ale neodpovídá jiným jeho sdělením. Znalkyně podotkla, že motivace jednání v konkrétním případě nemá sexuální obraz, to koresponduje i s údaji, které uvedla poškozená, samotný obžalovaný motiv nesdělil žádnému ze znalců. Jde však o osobu duševně zdravou, do hlavy mu nikdo nevidí. Rovněž znalkyně z odvětví sexuologie, jak je zřejmé z jejího vyjádření, registruje předchozí odsouzení obžalovaného. Mezi tehdejším a nynějším jednáním lze nalézt rozdíly, zatímco dřívější útok je charakterizován žádným vztahem k oběti, vytipováním oběti a sexuálním podtextem, současný útok je jiný. Sexuální chování v prvním případě bylo zjevné, to se nedá říct o současnosti projednávaném případu.

Dva posudky byly **vypracovány z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství**. Oba posudky řešily v podstatě tutéž problematiku a dospěly ke shodným závěrům.

První posudek byl vypracován MUDr. Martinem Dobiášem. Znalec sumarizoval, jaká zranění byla zjištěna na těle poškozené. Nejpodstatnější zranění jsou konkretizována ve výrokové části tohoto posudku. Znalec dovodil, že povrchní kožní oděrky a zhmoždění kůže poškozené vznikly působením zevního mechanického násilí nízké, převážně však střední a v oblasti krku i velké intenzity, které směřovalo při opakovaných útocích druhé osoby na poraněné tělesné krajiny. Podkožní krevní výrony pak vznikly působením tupého zevního mechanického násilí nízké až střední intenzity. Podle znalce všechna poranění Emílie S. lze uspokojivě vysvětlit předestřeným hostilním jednáním druhé osoby, kdy poškozená byla opakovaně napadena elektrickým paralyzérem v oblasti zadní plochy pravého ramene a nad levým prsem a následně rdoušena rukama a případně i v lokti ohnutou horní končetinou útočníka, tzv. kravatou. Znalec upozornil na skutečnost, že zhmoždění kůže a povrchní kožní oděrky, spolu s poraněním hlubších struktur krku poškozené, projevující se mimo jiného bolestivostí při polykání a chrapotem, vznikly velmi pravděpodobně razantním, delší dobu trvajícím smáčknutím krku rukou, či rukama, případně horní končetinou útočníka. Pro nastalé dušení poškozené svědčí i tečkovité krevní výronky kůže a tečkovité krevní výronky sliznice nosohltanu, které byly popsány při prvotním ošetření na ORL.

Dále znalec uvedl, že zlomenina základního článku pátého prstu pravé ruky poškozené byla způsobena zevním mechanickým násilím střední až větší intenzity, například přímým úderem, ale třeba také páčením. Z lékařského hlediska je poranění krku samo o sobě lehkým zraněním, kdy předpokládaná doba léčení nepřesáhne čtrnáct dní. U zlomeniny základního článku pátého prstu pravé ruky jde také o poranění lehké, zhojit by se mělo zhruba do tří, či čtyř týdnů. Pracovní neschopnost se nemusí shodovat svou délkou trvání s předpokládanou délkou léčení, neboť ošetřující lékař musí zohledňovat i subjektivní potíže pacienta. Poškozená však v konkrétním případě byla na běžném způsobu svého života objektivně omezena jen částečně, převážně v prvních dnech, a to bolestivostí poranění, bolestivým polykáním a chrapotem, běžný způsob života pak nepochybně byl poznamenán i sádrovou fixací její pravé horní končetiny.

Znalec zdůraznil, že nejzávažnější z vedených útoků byl ten, který směřoval proti krku poškozené. Vzhledem k rozsahu poranění, které bylo zjištěno na krku poškozené, lze totiž konstatovat, že jen náhodou nedošlo k jejímu udušení. Soudně lékařské zkušenosti ukazují, že na krku většiny osob, které zemřely na udušení ze zardoušení, byla zjištěna poranění menšího rozsahu, než byla zjištěna u Emílie S. Při razantním zmáčknutí krku, k němuž ve sledovaném případě nepochybně došlo, je nástup smrti zardoušením závislý na síle a délce sevření krku

(uzavření dýchacích cest, znemožnění prokrvení mozku). Smrt rdouseného jedince však může nastat také okamžitě, a to v důsledku reflektorické zástavy srdce při podráždění nervových struktur povrchně lokalizovaných na bočních plochách krku.

Znalec závěrem písemného vyjádření poukázal na skutečnost, že pokud Pavel H. poukázal na pád poškozené, zevní prohlídkou Emílie S. nebylo nalezeno žádné závažnější poranění hlavy, které by popisovanému pádu mohlo nasvědčovat. Ani při vlastním vyšetření poškozené, které znalec osobně provedl, si Emílie S. nestěžovala na jakékoli problémy stran bolestivosti hlavy, či na jiné příznaky, které by takový pád nesporně provázely.

Obdobně se znalec k projednávané problematice vyjádřil v hlavním líčení, které bylo provedeno dne 13.5.2010. MUDr. Martin Dobiáš navíc dodal, že prohlídku poškozené provedl v odpoledních hodinách dne 28.8.2009. Nezjistil nic, co by nasvědčovalo tomu, že zranění vznikla v jiném časovém intervalu, než v tom, který je poškozenou popisován. Upřesnil, že pokud v písemném vyhotovení dovodil, že zranění v oblasti zadní plochy pravého ramene a nad levým prsem poškozené, mohla být způsobena paralyzérem, vycházel také z toho, že zde byly zjištěny dvě tečkovité povrchní kožní oděrky, vzdálené od sebe přibližně jeden centimetr. To by mohlo odpovídat výboji paralyzéru, resp. dotyku hrotu paralyzéru. Objektivnímu nálezu odpovídá tvrzení poškozené, pokud hovoří o tom, že pachatel jí tlačil palcem na krkavici a hlavu jí také fixoval, tzv. kravatou. Lékařský nález ale neumožňuje určit, co tvořilo gró útoku směřovaného proti krku. To do jisté míry souvisí s tím, že pokud pachatel palcem skutečně tlačil na krkavici poškozené, tento útok nutně nemusel zanechat zevní stopy. Právě proto v písemném vyhotovení poukázal na chrapot poškozené a její potíže s polykáním, neboť to jsou symptomy, které svědčí pro dušení a prokazují i razanci útoku, neboť již došlo k postižení i hlubokých struktur krku. Pokud palec útočníka tlačil na krkavici poškozené, útok byl veden proti oblasti, ve které se nachází nervové struktury, jejichž podráždění může vést i k okamžité zástavě srdeční akce. Útok, který byl veden proti krku, byl sám o sobě způsobilý k tomu, aby došlo k udušení poškozené. Jestliže se tak reálně nestalo, lze to vysvětlit tím, že poškozená měla štěstí, může to ale souviset i s tím, že poškozená aktivně kladla odpor, takže prodlužovala interval, než nastoupilo bezvědomí.

Znalec poukázal na skutečnost, že lékařské zprávy, které se týkají prvotního ošetření poškozené, hovoří o tom, že poškozená nebyla v bezvědomí. Přitom ale údaje, které poškozená uvedla ve své výpovědi, nasvědčují tomu, že pravděpodobně došlo k nějaké poruše vědomí. Útok proti krku, který byl proti ní objektivně veden, je způsobilý poškozenému přivodit až stav bezvědomí. Skutečností, že u Emílie S. již došlo k poruše vědomí, nasvědčují také výpovědi policistů, kteří jako první zasahovali v jejím bytě. Je známo, že se poškozená pokálela, povolení svěračů je charakteristickým rysem nástupu bezvědomí. Jestliže policisté registrovali pěnu u úst poškozené, může to souviset s tím, že poškozená pravděpodobně usilovně dýchala, potom se obsah dýchacích cest našlehá jako pěna. Úmrtí v důsledku rdoušení je ovlivňováno několika faktory. Pokud se pomine reflektorická zástava srdce, kdy stačí víceméně krátkodobé a razantní zmáčknutí krku, nebo úder na tuto oblast, tak při úplném znemožnění dýchání, pokud tento proces pokračuje několik minut, může vést k odumírání jednotlivých nervových struktur a k úmrtí poškozeného. Obecně se hovoří zhruba o pěti minutách. V konkrétním případě by bylo pouhou spekulací určit dobu, po kterou poškozená byla rdoušena. Teorie dušení rozděluje do několika stádií. Upřesnit, do jakého stádia se dostala Emílie S., by opět bylo pouze spekulativní záležitostí. Lze ale odhadnout, že její dušení trvalo řádově desítky vteřin až několik minut. Dušení poškozené

tedy bylo protrahované, tomu nasvědčuje vznik drobných krevních výlevů do sliznice a kůže poškozené. To bývá poměrně málo často vídané.

Znalec byl v průběhu svého výslechu seznámen s obhajobou, kterou Pavel H. uplatnil v hlavním líčení, konkrétně s tou částí, kde vyloučil, že by proti krku poškozené vedl cílený útok a popsal, v důsledku jakých okolností a jakým způsobem se krku poškozené vlastně mohl dotknout. Znalec na tvrzení obžalovaného reagoval tak, že popisovaný mechanismus mu připadá velmi nepravděpodobný. Z uvažovaných mechanismů vzniku poranění krku mu jako nejpravděpodobnější přijde ten, který ve své výpovědi popsala poškozená.

V hlavním líčení se znalec vrátil také k problematice zlomeniny pátého článku prstu pravé ruky poškozené. Nakolik toto poranění osobně neviděl, z lékařské zprávy dovodil závěr, že ošetřeno bylo zranění čerstvé. Skutečnost, že ošetřeno bylo čerstvé zranění lze ostatně dovodit i z jeho charakteru, kdy jde o zranění bolestivé, provázející otokem, kdy postižený kloub je na určitou dobu vyřazen z běžného provozu.

Znalec připustil, že některá ze zranění, které Emílie S. utrpěla, mohla být způsobena v důsledku jejího pádu, pohybem po koberci a podobně. Je však vyloučeno, aby takovými mechanismy, jako též například i odhozením poškozené proti závěsu, mohla být způsobena některá poranění na jejím krku. Pokud by na krku poškozené byla zjištěna oděrka a modřina na jednom místě, bylo snad možno připustit, že toto poranění vzniklo například při úderu, resp. nárazem na některé bytové vybavení. Poranění na krku jsou ale lokalizovaní na více místech, proto takový mechanismus lze považovat za nepravděpodobný. Proti variantě, že by poranění krku mohla vzniknout tahem po koberci, svědčí to, že došlo i k poškození hlubších struktur krku. Navíc by vzhledem ke struktuře koberce i zevní poranění měla jiný charakter.

Druhý znalecký posudek z odvětví soudního lékařství vypracoval MUDr. Tomáš Vojtíšek, Ph.D. Tento znalec sumarizoval ve shodě s MUDr. Martinem Dobiášem přehled poranění Emílie S., navíc popsal i zhmoždění levého zápěstí s velmi pravděpodobným odlomením výběžku vřetenní kosti. Také tento znalec dovodil, že vznik zranění na krku poškozené je vysvětlitelný působením násilí ze strany druhé osoby, které se v soudně lékařské praxi označuje jako rdoušení. Poranění v oblasti obličeje, trupu a horních končetin lze vysvětlit opakovanými pevnými úchopy, smýkáním, popř. i údery do postižených částí těla. Drobné zlomeny na pravé a levé ruce jsou vysvětlitelné úderem, silným tlakem či kroucením poškozených částí horních končetin. Poranění na zadní ploše levého ramene a nad levým prsem mohla vzniknout úderem, případně i elektrickým výbojem tzv. paralyzéru. V případě poranění na krku nelze odlišit, jestli byla způsobena holou rukou, či za použití rukavic. Poranění na ostatních částech těla mohla vzniknout i kontaktem s tupým předmětem, například uváděným paralyzérem, ale i s jiným předmětem, například částí bytu, podlahovou krytinou a podobně. Znalec uvedl, že popis vzájemného postavení obviněného a poškozené jak to ve své výpovědi popsala Emílie S., není v rozporu se zjištěnými poraněními, s výjimkou násilí působícího na krk, neboť zde šlo násilí z více směrů, nikoli tedy pouze na pravou stranu krku. Možností vzájemného postavení však teoreticky mohlo být velmi mnoho.

Znalec zdůraznil, že násilí proti krku jedince, tzv. rdoušení, je nutné vždy považovat za potencionálně velmi nebezpečné a způsobilé vést až ke smrti. Na krk Emílie S. bylo působeno relativně vysokou intenzitou, kdy došlo ke vzniku prokazatelných poranění na krku a současně

došlo k dušení jmenované s nástupem bezvědomí. Pro dušení poškozené svědčí objektivně zjištěný nález krevních výronků na sliznici nosohltanu při ORL vyšetření. Poznatky vyplývající z výpovědi poškozené, i výpovědi policistů, kteří na místě zasahovali, korelují ze soudně lékařského hlediska s dosaženým II. stádiem dušení, při kterém dochází již k bezvědomí dušeného jedince. Toto stádium zpravidla nastává zhruba po jedné minutě dušení a trvá zhruba další dvě minuty. Obecně je třeba ke smrti zardoušením působit na krk oběti po dobu přibližně pěti až osmi minut, jde však o individuální záležitost, někdy tato doba může být i kratší. Násilí proti krku poškozené ve formě rdoušení v konkrétním případě působilo takovou intenzitou, že vedlo k projevům dušení a bylo způsobilé vést až ke smrti jmenované za předpokladu, že by v něm bylo pokračováno. Ke smrti Emílie S. nedošlo z důvodu přerušení rdoušení dříve, než její dušení pokročilo do stádia, kdy již dochází ke smrti. Ze soudně lékařského hlediska je i způsob rdoušení tlakem jen na jednu polovinu krku, zvláště při současném zakrývání úst, rovněž způsobilý k následnému úmrtí jedince. Obdobně jako MUDr. Martin Dobiáš také tento znalec určil maximální dobu, která je potřebná pro léčení poranění, jež Emílie S. utrpěla.

Závěrem písemného vyhotovení znalec MUDr. Tomáš Vojtíšek, Ph.D. poukázal na skutečnost, že lékařská zpráva ohledně prvotního vyšetření poškozené hovoří o tom, že poškozená nebyla v bezvědomí. Je zde zachycen projev samotné poškozené, ten však nemusí být validní, neboť osoba po prodělaném bezvědomí zpravidla trpí krátkodobou ztrátou paměti a proběhlé bezvědomí sama nedokáže objektivizovat. Důvody, na které sám upozornil v písemném vyhotovení posudku však jednoznačně ukazují na to, že k bezvědomí poškozené došlo.

V hlavním líčení byl MUDr. Tomáš Vojtíšek, Ph.D., jako znalec vyslechnut dne 10.6.2010. Posudek zde podal ve shodě s písemným vyhotovením. Znalec upozornil na skutečnost, že násilí působící proti krku je vždy potencionálně nebezpečné, ve výjimečných případech k závažnému následku stačí i krátká doba. Navíc může dojít k usmrcení nejenom v důsledku dušení, ale také v důsledku reflektorické smrti. Z tohoto důvodu, ani při znalosti tělesné stavby člověka, by si osobně nikoho nedovolil rdousit s tím, že je schopen takový útok provést bez následků. Jde o nebezpečnou situaci, se kterou by se nemělo zahrávat. Jestliže v písemném vyhotovení svého posudku uvedl, že k úmrtí poškozené nedošlo proto, že rdoušení nepokračovalo, pak lze tento závěr rozšířit, že k úmrtí poškozené nedošlo i proto, že shodou okolností nedošlo k reflektorické zástavě srdce. Útok, který proti jejímu krku byl veden, byl způsobilý ke vzniku reflektorické zástavy. Nervové struktury, jejichž podráždění k reflektorické zástavě vedou, jsou totiž anatomicky v blízkosti krčních tepen, které v konkrétním případě byly místem ataku. Reflektorická smrt není příliš častá, může se jednat o méně, než deset procent vlastních příčin úmrtí, nelze ji však opominout.

Také tento znalec byl seznámen s tvrzením obžalovaného, že útok proti krku poškozené nevedl cíleně, ale ruka se mu na krk dostala nechtěně a pokud rukou na krk přitlačil, stalo se tak v důsledku jím popisované změny těžiště. Znalec uvedl, že tvrzení obžalovaného není v souladu s objektivním nálezem, který byl u poškozené zjištěn. Také tento znalec vyloučil, že by k poranění krku poškozené mohlo dojít v důsledku pádu či jiného podobného mechanismu. Při pádu by totiž v žádném případě nevznikly krevní výronky a poškození vnitřních struktur hrtanu.

Znalec v hlavním líčení také vypověděl, že dušení obecně má čtyři stádia, která probíhají individuálně a mohou trvat různě dlouhou dobu. Obecně rovněž platí, že k úmrtí poškozeného může dojít, pokud násilí působí dostatečně dlouhou dobu. Jde o individuální záležitost, která je

určována především tím, do jaké míry jsou uzavřeny dýchací cesty a jednotlivé cévy. Jako znalec je toho názoru, že kdyby v konkrétním případě došlo k úmrtí poškozené, nepřekvapilo by jej to. V konkrétním případě je jasné, že k úmrtí poškozené nedošlo, protože dušení nepokračovalo déle. K reflektorické zástavě srdce pak nedošlo proto, že nedošlo k podráždění potřebných nervových struktur. Pokud by někdo chtěl takový útok, který byl veden proti Emílii S., záměrně vést tak, aby nedošlo k podráždění nervových struktur a k reflektorické zástavě srdce, resp. tak, aby nedošlo ke vzniku dalšího následku, bylo by to poměrně obtížné, až vyloučené. Nelze se vyhnout působení na krk bez toho, že by mohly být ovlivněny nervové struktury, protože anatomicky probíhají velmi těsně. Znalec zdůraznil, že již v písemném vyhotovení posudku konstatoval, že útok proti krku Emílie S., pokud by působil potřebnou dobu, byl schopen poškozenou dostat do bezvědomí, a také až do závěrečného stádia, tzn. až do stádia jejího úmrtí. V konkrétním případě posun do dalšího stádia byl pouze otázkou doby trvání útoku.

Jako důkaz byl v hlavním líčení proveden také znalecký posudek z oboru kriminalistická daktyloskopická expertíza. Vyhodnocením předložených stop bylo zjištěno, že nevykazují dostatečný počet charakteristických znaků nutných ke zkoumání.

Znalecký posudek byl také vypracován **z oboru kriminalistika, odvětví kriminalisticky** genetická expertíza. Za nejvýznamnější ze závěrů lze považovat ten, že při porovnání smíšeného profilu DNA stanoveného z výškrabu z podnehtů pravé ruky Emílie S. nebylo možno vyloučit, že se na smíšeném biologickém materiálu podíleli jak Emílie S., tak Pavel H. V případě Pavla H. byla shora zjištěna na úrovni skupinové příslušnosti.

Jako důkaz nalézací soud prováděl také řadu listinných materiálů. Z nich za nejvýznamnější považuje tyto:

- protokol o ohledání místa činu a fotodokumentaci (č.l. 7 až 23). Tyto materiály dokumentují stav v bytě po útoku Pavla H. včetně nalezené části gumové rukavice (č.l. 23).

- lékařské zprávy konkretizující stav poškozené po útoku (č.l. 26 až 28).

- protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem, ze kterého je zřejmé, že po odběru provedeném dne 27.8.2009 v krvi poškozené bylo zjištěno 0,03 promile alkoholu (č.l. 29)

- fotodokumentace (č.l. 30 až 34), která zachycuje zranění na těle poškozené.

- protokol o zadržení (č.l. 79), ze kterého je zřejmé, že Pavel H. byl policejním orgánem zadržen dne 29.8.2009. Tohoto dne se Pavel H. osobně dostavil na OOP Přerov 2.

- lékařské zprávy týkající se poranění poškozené (č.l. 223 až 227).

Především o okruh shora uvedených důkazů je opřeno vylíčení skutkového děje. Z provedených důkazů vzal soud za prokázané především tyto následující skutkové okolnosti.

Za nesporné lze považovat, že dne 27.8.2009 Pavel H. navštívil v jejím bytě svou známou Emílie S. Takovou skutečnost doznává samotný obžalovaný, jeho doznání je v souladu s ostatními provedenými důkazy.

Nalézací soud se neztotožnil s obhajobou obžalovaného, že v bytě mezi ním a poškozenou došlo ke vzájemné potyčce, jejíž příčinou bylo sprosté chování Emílie S. Tato obhajoba obžalovaného totiž stojí osamoceně, na rozdíl od výpovědi poškozené není podporována žádným z provedených důkazů. Právě z toho důvodu, že tvrzení poškozené je objektivizováno dalšími důkazy, soud skutkový děj konstruoval zejména na základě svědeckých výpovědí, které učinila Emílie S. Primárně na základě ustálené důkazní situace dovodil, že v bytě Emílie S. došlo k útoku, který proti ní vedl Pavel H., a to způsobem, který je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

Je skutečností, že ani provedením všech do úvahy přicházejících důkazů se nepodařilo zjistit, čím přesně jednání obžalovaného vedené vůči poškozené bylo motivováno. Zcela jistě ale neplatí tvrzení obžalovaného, že ke svému jednání byl vyprovokován poškozenou, která měla být sprostá na jeho družku i její matku. Samotná Emílie S. popřela, že by v průběhu návštěvy mezi ní a Pavlem H. došlo k jakékoli rozepři. Zdejší soud tvrzení poškozené v tomto směru hodnotí jako věrohodné. To souvisí s tím, že kritického dne měla otevřený balkón jak Emílie S., tak její nejbližší sousedi. Zatímco sousedé slyšeli hluk vedeného útoku, případně i volání poškozené o pomoc a na to reagovali, ani jeden ze sousedů, nakolik na to byli výslovně dotazováni, z bytu Emílie S. neslyšel nějakou hádku, případně její nadávky. Nelze pominout, že prakticky všichni vyslechnutí sousedé Emílii S. charakterizovali jako pohodového, nekonfliktního člověka, který nemá sklony k používání vulgarismů - tím méně si lze představit obžalovaným popisované chování poškozené, které mělo být zapříčiněné takovou banalitou, jakou je nevrácený kus nádobí. Skutečnost, že by jednání obžalovaného mohlo být vyprovokováno nevhodným chováním poškozené, je podle zdejšího soudu ostatně vylučováno již samotnými okolnostmi, za kterých Pavel H. útok vedl. V konkrétním případě se totiž z jeho strany nejednalo o impulzivní vzplanutí, z důvodů, o kterých bude řeč později, je evidentní, že Pavel H. měl útok proti poškozené naplánován ještě dříve, než k ní přišel.

Pavel H. popírá, že by proti Emílii S. útočil paralyzérem. Tato obhajoba však byla bez pochybností vyvrácena provedenými důkazy. Paralyzér samotný byl nalezen v bytě poškozené a obžalovaný ani nezpochybňuje, že by se snad nejednalo o jeho majetek. Jestliže soud dovodil, že Pavel H. útok proti poškozené vedl mimo jiného za použití svého paralyzéru, vycházel přitom opět z výpovědí samotné poškozené, o jejichž věcné správnosti nemá pochybnosti. I v tomto případě totiž tvrzení poškozené plně koresponduje s dalšími důkazy. Zde má soud na mysli především pořízenou fotodokumentaci, která dokladuje, že poškozená utrpěla poranění, které je vizuálně zřejmé v místech, které označila. V té souvislosti je také významné, že oba znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, kteří se podíleli na vyhodnocení okolností útoku vedeného proti poškozené, dospěli k závěru, že známky zjištěné na těle poškozené mohly být způsobeny buď výbojem paralyzéru, nebo úderem tímto předmětem.

Pavel H. v průběhu své výpovědi rovněž popřel, že by útok proti Emílii S. vedl s rukavicemi na svých rukou. Také v tomto směru je jeho obhajoba vyvrácena především tvrzením poškozené. Navíc je významné, že část rukavic byla dokonce nalezena v bytě Emílie S. Je-li řeč o tom, zda Pavel H. při útoku proti Emílii S. použil, či nepoužil paralyzér a gumové rukavice, nelze podle zdejšího soudu opomenout údaje, které vychází z posudků vypracovaných z odvětví psychiatrie,

sexuologie a klinické psychologie. Pavel H. totiž při vlastním vyšetření znalcům popsal okolnosti útoku proti poškozené, a to včetně použití paralyzéru a gumových rukavic. Minimálně znalkyni z odvětví sexuologie také vysvětloval, proč při útoku paralyzérem měl na rukou rukavice. Vyjádření, které obžalovaný učinil při vyšetření znalci, jistě nelze považovat za jeho procesní stanovisko k věci. Nicméně pokud je řešena otázka, zda při útoku použil paralyzér a gumové rukavice, v kontextu s dalšími provedenými důkazy takové vyjádření nepochybně má svou vypovídací hodnotu.

Skutečnost, že bylo prokázáno, že Pavel H. při útoku použil paralyzér a gumové rukavice, nalézací soud považuje za stěžejní. Z výpovědi, kterou učinila družka obžalovaného Vladislava H., je totiž zřejmé, že takové předměty s sebou Pavel H. běžně nenosil. Potom nelze dovodit jiný závěr, než ten, že Pavel H. útok proti Emílii S. předem plánoval, když s sebou na místo přinesl předměty, které později, při útoku, zcela jednoznačně použil. Pavel H. se sice hájí tím, že paralyzér s sebou nosil na vlastní obranu, to však vylučuje právě výpověď Vladislavy H. Tato svědkyně s obžalovaným žije zhruba čtyři roky a za celou dobu jedinkrát nezaregistrovala, že by obžalovaný měl paralyzér při sobě.

Jestliže bylo prokázáno, že jednání Pavla H. nebylo vyprovokováno, jestliže jsou známy okolnosti provázející úvodní fázi napadení Emílie S., zdejší soud považuje za potřebné opakovaně zdůraznit, že konflikt, ke kterému v kritické době v bytě poškozené objektivně došlo, v žádném případě nebyl vzájemnou potyčkou, jak bylo argumentováno obžalovaným. Šlo výlučně o útok obžalovaného proti poškozené a o její obranu před útokem.

Podle zdejšího soudu i další stádia tohoto útoku probíhala způsobem, který je popsán Emílie S. To znamená, když se poškozená snažila bránit, vyvrátil ji obžalovaný prsty pravé ruky, tím ji dostal na kolena, chytil ji rukou v lokti pod krkem a dlaní druhé ruky se jí snažil zakrývat ústa. Následně ji povalil na zem, kde v době, kdy ležela na břiše a levou tváří se opírala o podlahu, na ni sedl, či klekl a palcem své ruky jí delší dobu, s vysokou intenzitou, tlačil zejména na krkavici procházející pravou stranou jejího krku a druhou rukou jí zakrýval ústa.

Z výpovědi, kterou obžalovaný učinil, lze dobře dovodit, že s takovým popisem nesouhlasí. Sám vysvětlil, jak událost proběhla. Ani této obhajobě obžalovaného však nalézací soud neuvěřil. Zatímco jím prezentovanou alternativu průběhu skutkového děje, to znamená především jím popisovaný nechtěný tlak proti krku poškozené v důsledku její sebeobrany a změny vlastního těžiště oba znalci z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství považují za velmi nepravděpodobnou až vyloučenou, údaje poškozené ohledně úrazového mechanismu odpovídají objektivnímu lékařskému nálezu. Důkazy provedené v tomto směru tedy umožňují vyslovit závěr, že obžalovaný svůj útok proti krku poškozené vedl cíleně, s vysokou intenzitou a po nezanedbatelnou dobu, kdy u Emílie S. již došlo k dušení a jejímu bezvědomí. Skutečností je, že lékařské zprávy z prvotního vyšetření poškozené výslovně hovoří o tom, že bezvědomí u Emílie S. nenastalo. Oba znalci z odvětví soudního lékařství, zejména pak MUDr. Tomáš Vojtíšek, Ph.D., však přiléhavě vysvětlili důvody, pro které k poruše vědomí u poškozené v kritické době skutečně došlo. Z dodatečné lékařské zprávy, vyžádané zdejším soudem je zřejmé, že údaj o absenci bezvědomí byl při prvotním ošetření poškozené získán přímo od ní. Potom je jistě významný závěr vyplývající z posudku podaného MUDr. Tomášem Vojtíškem, Ph.D., který poukázal na skutečnost, že odpověď vyšetřované osoby na přímo položenou otázku ohledně bezvědomí nemusí být validní, neboť osoba po prodělaném bezvědomí zpravidla trpí krátkodobou ztrátou paměti a proběhlé

bezvědomí sama nedokáže objektivizovat. Údaje vyplývající z výpovědi poškozené i svědků, kteří ji v bytě nalezli, jednoznačně svědčí pro prodělané bezvědomí.

Z obou znaleckých posudků z odvětví soudního lékařství, je zřejmé, že každý útok proti krku člověka je nutno považovat za velmi nebezpečný, jde o útok, který postiženého může ohrožovat na životě. Z obou posudků pak lze konkrétně dovodit, že také útok, který byl Pavlem H. veden proti Emílii S., byl způsobilý přivodit jí smrt. Ke úmrtí poškozené nedošlo ze dvou důvodů. Jednak při vedeném útoku nedošlo k podráždění nervových struktur poškozené, které jsou povrchně lokalizovány na bočních plochách krku, takže u ní nedošlo k reflektorické zástavě srdce. Smrt udušením pak u Emílie S. nenastala proto, že útok, byť byl veden dostatečnou silou, netrval potřebnou dobu.

Z výpovědi obžalovaného a ostatně i z vyjádření jeho obhájkyně vyplývá, že Pavel H. měl útok vedený proti Emílii S. dobrovolně ukončit ještě dříve, než mohlo dojít k závažnějším následkům, než pouze k jejímu bezvědomí. Podle zdejšího soudu lze s touto argumentací částečně souhlasit. To, že útok byl ukončen dříve, než se dušení poškozené posunulo do stádia, kdy již dochází k úmrtí, lze považovat za objektivní, neboť poškozená útok přežila. Oproti tomu zdejší soud důrazně odmítá, že by Pavel H. útok ukončil dobrovolně. Provedené důkazy jasně prokazují, že se tak stalo výlučně z toho důvodu, že do bytu poškozené se začali dobývat její sousedé, kteří reagovali na její volání o pomoc, resp. na hluk, který se z jejího bytu ozýval. Pavel H. skutečnost, že útok ukončil sám, prokazoval tím, že poté, co se poškozená „zklidnila“, se mu udělalo špatně a šel se opláchnout do její koupelny. Přitom jedna ze svědkyň, která jej viděla po vyskočení z bytu poškozené, poukázala na to, že by celý mokrý. Podle zdejšího soudu se však nejedná o skutečnost, která by prokazovala tvrzení obžalovaného. Kritického dne totiž bylo horko a sama poškozená upozorňovala na výrazné pocení obžalovaného při útoku. Vlhkost, kterou svědkyně P. na obžalovaném registrovala, tedy má své vysvětlení, samozřejmě ovšem odlišné od toho, které podal samotný obžalovaný, resp. jeho obhajoba. V té souvislosti jistě také nelze přehlédnout vyjádření poškozené Emílie S. Ta své přežití jednoznačně spojuje se zákrokem sousedů a nikoli s chováním obžalovaného (viz např. č.l. 221).

Závěrem této hodnotící pasáže je třeba říci, že z údajů, které vyplývají ze znaleckých posudků z odvětví psychiatrie, sexuologie a klinická psychologie soud dovodil právní závěr, že obžalovaný nejednal ve stavu nepříčetnosti, jak to má na mysli ust. § 12 tr. zákona, a je tedy za své jednání plně trestně odpovědný.

Po právní stránce nalézací soud jednání Pavla H. kvalifikoval jako pokus trestného činu vraždy podle §§ 8 odst. 1, 219 odst. 1 tr. zákona. Zejména znaleckými posudky z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství bylo prokázáno, že Pavel H. proti Emílii S. vedl útok, který byl způsobilý jí usmrtit, vedl tedy proti ní útok, který byl schopen přivodit biologickou smrt jejího mozku, tzv. cerebrální smrt, tzn. takový stav organismu, u kterého je obnovení všech životních funkcí vyloučeno. K úmrtí poškozené přitom nedošlo pouze v důsledku okolností na vůli obžalovaného nezávislých. Za takové okolnosti soud považuje především to, že Pavel H. při páchání trestného činu byl vyrušen sousedy, byl tedy nucen útok přerušit a z bytu poškozené uprchnout. Takovou skutečností je podle zdejšího soudu ale také to, že obžalovaný jen shodou okolností nepodráždil ty nervové struktury, které mohly vyvolat reflektorickou zástavu srdce poškozené. Zdejší soud sice vnímá argument znalců, že reflektorická zástava srdce je nepříliš

častou příčinou úmrtí, současně však muselo být zohledněno, že jde o záležitost, kterou v uvažovaném kontextu nelze bagatelizovat a přehlížet ji. V té souvislosti za významné považuje soud vyjádření znalců z odvětví soudního lékařství, že i odborník, který zná podrobně stavbu lidského těla, by jen s velkými obtížemi a s malou nadějí na úspěch, mohl vést útok proti krku cíleně tak, aby poškozenému nepřivodil závažný následek. Tím spíše pak takový závěr jistě platí v případě Pavla H., který je laik. Závěr o tom, že k úmrtí poškozené v konkrétním nedošlo jen v důsledku okolností na vůli obžalovaného nezávislých, je tak plně opodstatněný.

Trestný čin vraždy podle § 219 tr. zákona, resp. pokus tohoto trestného činu podle § 8 odst. 1 tr. zákona jsou jednáním úmyslným. Je-li jednání Pavla H. takto kvalifikováno, svým rozhodnutím zdejší soud současně konstatuje, že dospěl k závěru o jeho úmyslném zavinění.

Zavinění Pavla H. soud dovodil ve formě úmyslu přímého podle § 4 písm. a) tr. zákona. Obžalovaný se sice hájí tím, že poškozené nechtěl ani ublížit, natož pak ji usmrtit, výsledky dokazování však zcela jednoznačně prokazují opak. Jak o tom je řeč výše, obžalovaný se proti krku poškozené dopustil útoku, který byl způsobilý k jejímu úmrtí. Z důvodů, na které bylo poukázáno, je zřejmé, že útok proti krku poškozené vedl záměrně. Cíleně tedy napadl ty tělesné partie, v případě kterých je i v laickém povědomí, že se zde nachází orgány nezbytné pro život každého člověka. Útok proti těmto tělesným partiím vedl se značnou razancí a po nezanedbatelnou dobu, přičemž tento útok dále netrval pouze proto, že byl při jeho páchání vyrušen. Konečně bylo prokázáno, že útok proti Emílii S. vedl za využití předem přinesených pomůcek. Za takového stavu je s kategorickou jistotou vyloučena možnost konstruovat jiný závěr než ten, že Pavel H. chtěl usmrtit Emílii S., tzn. chtěl způsobem, který je uveden v trestním zákoně, porušit zájem chráněný tímto zákonem. Je skutečností, že nebyl prokázán motiv jednání obžalovaného. To však nebrání použití uvedené právní kvalifikace. Motiv totiž není zákonným znakem skutkové podstaty trestného činu vraždy podle § 219 tr. zákona.

Zdejší soud uzavírá, že jednání, kterého se Pavel H. v kritickou dobu na místě činu vůči poškozené dopustil, je z pohledu dané právní kvalifikace vždy jednáním úmyslným, přičemž tento úmysl směřoval k usmrcení poškozené. Z prokázaných skutkových okolností je více, než zřejmé, že pokud by Emílie S. při útoku obžalovaného zemřela, její smrt by nenastala v důsledku pro Pavla H. nepředvídatelného příčinného průběhu. Příčinný průběh je tedy v zavinění obsažen a Pavel H. tak odpovídá za následek, který z předmětného jednání vzešel, resp. v případě dokonání činu vzejít mohl.

Obhajobou bylo mimo jiného argumentováno tím, že i pokud by Pavel H. útok vedl skutečně ve smyslu podané obžaloby, soud by v právní poloze musel zohlednit, že vedený útok dobrovolně ukončil. Nalézací soud je jednoznačně toho názoru, že v dané věci nejsou podmínky pro akceptováno tohoto názoru.

Podle § 8 odst. 3 tr. zákona trestnost pokusu trestného činu zaniká, jestliže pachatel dobrovolně upustil od dalšího jednání potřebného k dokonání trestného činu a odstranil nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu, nebo učinil o pokusu trestného činu oznámení v době, kdy nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu mohlo být ještě odstraněno.

Z logiky věci je zřejmé, že obhajoba se domáhá postupu podle § 8 odst. 3 písm. a) tr. zákona, který řeší právě dobrovolné upuštění od dalšího jednání potřebného k dokonání trestného činu. Argument obhajoby nebylo možno přijmout již z toho důvodu, že bylo prokázáno, že Pavel H. útok neukončil dobrovolně. Tím pádem absentuje jeden ze základních, obligatorních znaků, se kterým je zánik trestnosti pokusu trestného činu spojován. Zdejší soud je navíc toho názoru, že ani za situace, kdy by bylo prokázáno, že Pavel H. útok skutečně dobrovolně ukončil, by v jeho případě nebyly dány podmínky k aplikaci § 8 odst. 3 písm. a) tr. zákona. To z toho důvodu, že zákon beztrestnost, resp. přesněji zánik trestnosti pokusu trestného činu nespojuje jen s dobrovolným upuštěním od jednání potřebného k dokonání trestného činu, ale také s povinností odstranit nebezpečí, které z podniknutého pokusu vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem. K tomu v konkrétním případě zcela jistě nedošlo. Útěk z místa činu lze v konkrétních souvislostech hodnotit jakkoli, určitě ale ne jako odstraňování nebezpečí vzniklého z podniknutého pokusu. Takový závěr vyniká o to více, že Pavel H., obdobně jako osoby, které se na místo činu dostaly těsně po jeho útěku, musel registrovat bezvědomí poškozené, tedy její poměrně závažné zdravotní komplikace. Přesto nepodnikl nic ke zjednání nápravy.

Pavel H. se protiprávního jednání dopustil v roce 2009. Meritorní rozhodnutí v jeho trestní věci ale bylo vydáno až v roce 2010. To je významná skutečnost, protože od 1.1.2010 je účinný nový trestní zákoník, který jiným způsobem řeší problematiku násilné trestné činnosti. Základní povinností soudu bylo tedy také zjistit, podle kterého zákona má být jednání obžalovaného vlastně kvalifikováno. Podle § 16 odst. 1 tr. zákona a srovnatelně podle § 2 odst. 1 tr. zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Nalézací soud dovodil, že nový trestní zákoník pro Pavla H. příznivější není. Proto bylo jeho jednání kvalifikováno podle trestního zákona účinného do 31.12.2009. To souvisí s tím, že pokud by jeho jednání bylo kvalifikováno podle nového trestního zákoníku, byl by ohrožován přísnější trestní sazbou, než byl ohrožován v případě trestního zákona účinného do 31.12.2009. Aplikace nového trestního zákoníku na jednání obžalovaného by snad, teoreticky, přicházela do úvahy, pokud by Pavel H. poškozenou úmyslně usmrtil v silném rozrušení ze strachu, úleku, zmatku nebo jiného omluvitelného hnutí mysli a nebo v důsledku předchozího zavrženíhodného chování poškozeného. To však v konkrétním případě nepřichází do úvahy.

Nebezpečnost činu obžalovaného pro společnost je dána tím, že hrubým způsobem porušil její zájem na ochraně lidského života. Při hodnocení stupně společenské nebezpečnosti soud přihlédl ke všem rozhodným skutečnostem. Zohlednil tak v prvé řadě charakter a velkou intenzitu vedeného útoku, stejně tak jako to, že obžalovaný vůči poškozené objektivně užil větší počet násilných mechanismů. Pominout nebylo možno skutečnost, že Pavel H. vedl útok překvapivě, z výhodnější pozice, a to i za použití zbraně (paralyzéru) proti fyzicky slabší osobě.

Při hodnocení stupně společenské nebezpečnosti soud přihlédl také k osobě obžalovaného. Ten není hodnocen z místa bydliště, z provedených materiálů je zřejmé, že nebyl účastníkem přestupkového řízení. V rámci kritérií uvedených v § 31 odst. 1 tr. zákona soud zohlednil, že se obžalovaný v minulosti dopustil násilné trestné činnosti.

U obžalovaného nebyla zjištěna žádná polehčující okolnost. Jako polehčující okolnost nebylo možno vyhodnotit výpověď obžalovaného, neboť jeho částečné doznání nepostihuje

subjektivní stránku činu. Jako polehčující okolnost nebylo možno hodnotit formálně deklarovanou lítost, neboť tu nebylo možno hodnotit jako upřímnou. Přitěžující okolnosti rovněž shledány nebyly.

Po zvážení všech výše uvedených okolností soud dospěl k závěru, že účelu trestu ve smyslu §§ 23 a 31 tr. zákona lze v případě Pavla H. dosáhnout jedině uložením nepodmíněného trestu odnětí svobody. Podle § 219 odst. 1 tr. zákona byl Pavlu H. uložen trest odnětí svobody v trvání dvanácti roků. Úvahy o trestu byly ovlivněny několika podstatnými faktory. Soud na straně jedné zohlednil stádium, do kterého obžalovaný své jednání dovedl. Zohledněno tedy bylo, že obžalovaný svým jednáním nezpůsobil absolutní, neodstranitelný následek. Současně ale nebylo možno ukládat trest při samé spodní hranici zákonné sazby. Takový postup byl vyloučen především vysokou mírou zavinění obžalovaného, okolnostmi, za kterých k činu došlo a charakterem vedeného útoku. Ten je nutno hodnotit jako mimořádně nebezpečný a závažný. Při ukládání trestu nebylo možno přehlédnout ani to, že v konkrétním případě se nejedná o první vybočení obžalovaného z mezí řádného života. Uložený trest podle zdejšího soudu svým charakterem i výší plně postihuje jak typovou, tak konkrétní nebezpečnost činu i osobu obžalovaného. Pro výkon trestu byl obžalovaný podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona zařazen do věznice se zvýšenou ostrahou, když nebyly shledány zákonné podmínky pro postup podle § 39a odst. 3 tr. zákona, tzn. k zařazení do mírnějšího typu vězeňského zařízení.

Nalézací soud je zcela kategoricky toho názoru, že u Pavla H. nebyly dány podmínky k mimořádnému snížení trestu odnětí svobody podle § 40 odst. 2 tr. zákona. Podle tohoto ustanovení soud může snížit trest odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby tehdy, jestliže odsuzuje pachatele za přípravu k trestnému činu nebo za pokus trestného činu a má vzhledem k povaze a k závažnosti přípravy nebo pokusu za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné a že lze účelu trestu dosáhnout i trestem kratšího trvání.

V tomto směru je třeba opakovat, co již bylo uvedeno blíže. K nebezpečnému činu Pavla H. došlo nečekaně, bez jakýchkoli objektivních příčin. Útok obžalovaný vedl za situace, kdy poškozená v zásadě nemohla učinit žádné kroky, jimiž by jej mohla eliminovat. Pokus obžalovaného nebyl ukončen pouze v důsledku působení vnějších příčin na jeho vůli nezávislých. Podnět k útoku na Emílii S. objektivně neexistoval. Míra spoluúčasti poškozené na vzniku konfliktní situace je z hlediska viktimologického nulová. Všechny tyto skutečnosti je třeba náležitě docenit, je-li zvažována možnost aplikace ustanovení § 40 odst. 2 tr. zákona. Toto ustanovení je svým charakterem výjimečné a jeho aplikace je možná za kumulativního splnění zákonem vyjmenovaných podmínek. Z principu odpovědnosti za zavinění vyplývá, že jak k okolnostem přitěžujícím, tak k okolnostem polehčujícím je třeba přihlížet pouze tehdy, jsou-li zaviněny, tzn. existuje-li mezi nimi a osobou pachatele vnitřní psychická vazba. Povaha a závažnost pokusu v posuzovaném případě, když následek skutečně nastalý nebyl závislý na vůli obžalovaného, neumožňují učinit závěr, že trest obžalovanému uložený v rámci zákonné trestní sazby, by byl pro něj nepřiměřeně přísný. Podmínky aplikace § 40 odst. 2 tr. zákona tedy nalézací soud v posuzovaném případě neshledal.

Protože bylo prokázáno, že paralyzér, který obžalovaný použil při spáchání trestného činu, je jeho vlastním majetkem, podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zákona byl obžalovanému uložen také další trest, trest propadnutí věci, který se týká právě této věci.

Podle všech znalců, kteří se podíleli na vyšetření Pavla H., je tento obžalovaný duševně zdravým člověkem, který z psychiatricko psychologického hlediska není nebezpečný pro společnost. To je důvod, proč Pavlu H. nebyla uložena některá z forem ochranného léčení.

Se svým nárokem na náhradu způsobené škody se k trestnímu řízení řádně a včas připojil poškozený Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR, Krajská pobočka pro Olomoucký kraj, Územní pracoviště Přerov, Smetanova 9. Poškozený požádal, aby mu v souvislosti s léčením Emílie S. byla zaplacena částka ve výši 7.972,- Kč. Nárok byl poškozeným uplatněn řádně a včas. S ohledem na důkazní situaci je nepochybně dán vztah příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a vzniklým následkem. Přesto však nebylo možno tomuto návrhu vyhovět. Nebylo totiž prokázáno, že by poškozený vyčíslený nárok skutečně proplatil. Z tohoto důvodu byl proto poškozený s uplatněným nárokem podle § 229 odst. 1 tr. řádu odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení písemného vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrno, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch, nebo neprospěch obviněného.

V Olomouci, dne 10.6.2010

Za správnost vyhotovení:
Petra Skácelová

JUDr. Vladimír Hendrych, v. r.
předseda senátu